

Tisztellek hát kifent késédért
 te élni-halni bátor – testvér
 innen, a szomszédos utcából
 s a múltból: a lét túloldaláról,
 ki, ha enni akartad a máját,
 magad vágtad el a kakas gigáját,
 nincs tenni mód más, hiába,
 nem úgy, mint én, ki naponta
 öl, fal s gyilkolni gyáva.

Tomaji Attila

VALAKI MONDOTT VALAMIT

Kelemen Mária emlékére

Azokban a napokban leginkább whiskyt ittam, langyosat,
 ki nem állhatom a jéggel telt italokat. Meg bort, sokat.
 Újraolvasási láz gyötört, a *Házam lánggra gyullad* volt soron.
 Meleg szélben imbolygó lombkoronák járták táncukat bennem,
 illatok visszahozhatatlan nyarakból, levélpettyes, forró napsütések,
 erdők, tenger, dagály – az anya hatalmas lélegzete, egy még teljes,
 nem csereszabatos, visszavonhatatlanul lejárt világ.
 Derengtem napokon át –

Aztán, persze, támad a szél, az átkozott őszi szél,
 befejezhetetlen hullnak kéken-sárgán, zörögve hullnak a levelek.
 A hangok az újabb üveg kadarka után erősödnek fel igazán,
 a szív túlforrósodik, homlokig szökik a halálláz.
 Csukom is a könnyvet, megyek aluljárókon át, épp a Nyugatinál.

Te nem ismered a lányokat itt,
 különösképp azt az aquamarin szeműt nem,
 aki mint egy versből, váratlan lép az oszlopok mögül elő,
szex, kérdi, s e szóért becsültem őt, mesterét a sűrítésnek.
 Később kevertet kért és sört, pikolót. Ízlését miért vitattam volna?
 Örülök, hogy még élsz. Nem láttalak hónapok óta.
 Majd utcák hosszú sora, kirakatok vizén úszik kalapom,
 Mallarméra gondolok, hogy a világnak vége lehet,
 de a kalapnak soha, mert láthatatlan alakban
 minden korokon át létezett,
 és ha ő így, akkor én is létezek, hisz homlokomba
 húzva itt járok-kelek Budapesten, köztetek,
 hol minden a tegnapi örök hordaléka, ti is, én is,
 örök életű árnyak a kapualjakban,

utánzás, folytatás, golyónyom és emléktáblák omló falakon,
 egy végleg elaludt város suttogása a résekből,
 de én az ő hangját hallom, még él,
 tenyerén tartja a szenvedés,
 hallom a hangját,
szeretem a harangokat, az eső kopogását is szeretem,
 és az ott az övé, az arc, merül két párnahab között,
 az ott az ő teste, a fájdalom medrében lobog,
 az ott az ő keze, mi ringatott,
 most magát ringatja, haját kibontja, s int a zöld üveg mögül.

Futok, és fut a szél, a szélbe nézek,
 loccsan a sár cipóm alatt,
 s mintha túl az életen, az életen túlról
 valaki kérdené:
 hány kiló egy rózsaszál,
 hány kiló egy hiába feltárt seb a testben –

És szagolta orrom a halált a rózsában,
 és hallotta fülem a könnyű szívű madarak énekében,
 és zúgtak a Rózsák tere harangjai,
 és dobolt a párkányokon a lágy eső – –

Zárásig a Skanzenban húzom meg magam,
 cigarettazni itt ma még szabad.
 A füstben talán lassabban talál rám halálom,
 saját halálom, ami úgy illúzió, mint a másik, a tiéd.
 Sötét pohár és kiolvasott könyv az asztalon.
 Fecsegések. Hallgatások. Tanulok ülni csöndben,
 halni a halóval, hogy élhessek. Halkan énekelnek
 árnyas csontjaim. Ki sose mondott
 szavaim visszanyelem. Üresen duruzsolnak
 körbe-körbe malmaim, egy örök körbe érve.
 Álom és ébredés közt, belső esőtől ázva
 vonulnak bennem az évtizedek,
 mind, ami, te egyetlen, te drága,
 veled együtt telt, s még itt vagy velem,
 mikor hajnalban telefon szól,
 valaki mond valamit a távolból,
 hallom a halálhozó suttogását,
 merül az éjszaka roncsa, a füst remeg,
 s a fölhalmozott készletek,
 melyek mozdulatlanul ragyogtak,
 mint sziklák a lassú virradatban,
 nekilódultak, s átütötték szívemet.

Valaki mondott valamit,
 s agyamban lánggra gyulladt a házam:
 elveszítettem az édesanyámat.

SZÁJA TÁTOG

A falból egy hosszú résen át
a gyerekkor hangja, vékony hajszál.

Sűrű suttogások ömlenek a falakból,
tévedések, az önámítás váladéka.
Egy kép lebeg. Az éj mohó szakadéka
magához rántja. Hullás épült a szavakból.

Száll a lélek sötét madara. Sűg valamit ő is,
mosolya dúlt semmiség, csalóka látomás.
Pokolzsivaj kenődik szét közömbösen. Állomás,
hol életen át vesztegeltél, keserű ködbe tűnik.

Hajótörés. Merülsz a fáradt férfikor
kataton, ócska emlékmorájába.
A test utolsó néhány karcsapása.
Még látszol. Eltűnő, szétfosló ikon.

Lesüllyed a néma sors, a szája tátog.
Nem sikerült. Nem voltunk halhatatlanok –

Romain Gary (Émile Ajar)

SALAMON KIRÁLY*

Bognár Róbert fordítása

A *Shush* az a csehó, ahová hetente egyszer okvetlenül elmegyek, de van, hogy többször is, és mindenkit ismerek. Van egy rakás pont ugyanilyen hely, és jobban tettem volna, ha egy másikat választok, olyat, ahol nem ismernek. Én leszarom, hogy mosolyognak rajtam, hogy olyan nővel jövök, aki bőven az anyám lehetne, én a Cora kisasszony bőrében éreztem rosszul magam. Belém karolt, és egy kicsit hozzám is simult, és rögtön volt a bárpultnál egy kicsaj, a Cathy, aki pont úgy mosolygott, ahogy említettem. Úgy ült ott a hülye picca, mintha legalábbis hivatásos volna, pedig egyáltalán nem kurva, hanem pékkisasszony az apja üzletében, a Ponthieu utcában. Tetőtől talpig végigstíri-
te Cora kisasszonyt, ahogy elhaladtunk mellette, de annyira pofátlanul, hogy ha az apja

* Részlet a Park Kiadónál idén tavasszal megjelenő regényből.